

Imre atya nyolcvanéves

Micsoda évforduló! Kozma Imre atya 1940. június 4-én, éppen június negyedikén látta meg a napvilágot. Akár jelképnek is tekinthetjük, hogy a Kárpát-medencei békéért, az emberséges létezésért élethosszan szolgáló pap a nemzeti összetartozás napján ünnepli nyolcvanadik születésnapját.

SZÖVEG BENCSIK ANDRÁS

Isten éltesse, *Imre* atya! Eddig is a Jóisten útmutatását követted utadon, és olyan sok szép, bár nemritkán kockázatos, sőt veszedelmes kalandokat éltetek át együtt az elmúlt évtizedekben, hogy lehetetlen volna mindet felsorolni. A Magyar Máltai Szeretetszolgálat vezetőjeként 1989-ben ötven-ezer NDK-beli menekültnek adtál szállást és élelmet a zugligeti plébánia kertjében. Decemberben, a romániai forradalom idején huszonkét teherautónyi segélyt gyűjtöttetek össze, és szállítottatok el Erdélybe. A kilencvenes években zajló véres délszláv háború idején pedig elérte a vukovári szerb parancsnoknál, hogy a városban rekedt idős embereket, nőket és gyerekeket Magyarországra menekíthessed. A szeretetszolgálatnak azóta is kiterjedt országos hálózata van, és az ország egyik legnagyobb segélyszervezetének számít.

Nagy hatalmú ember voltál azokban a forró években, Imre atya, bár ez soha nem látszott rajtad, éppen olyan kedves és közvetlen voltál, mint most. Ám aki képes ezrek sanyarú sorsán segíteni, aki képes a béke olajágával a kezében a legvéresebb háborús helyszínen is emberi éleket menteni, az bizony hatalmas ember, akárhogyan nézzük is.

Sok mindenről kellene még beszámolni, mert a te életutad valóban olyan, mint egy fordulatos, romantikus regény, tele nagy és aggasztó próbatételekkel, amelyeket azonban mindig sikerült teljesíteni. Nagyszerű társaid voltak az úton, el ne felejtjük megemlíteni közöttük *Csilla von Boeselager* nevét, akivel közösen alapítottátok meg a szeretetszolgálatot, s akinek neve ezért összeforrt egy kicsit a tiédde is.

Régóta, a kilencvenes évek eleje óta ismerjük egymást, ezért a tegező hang, de másfelől azokat a papokat, akiket szeretnek és tisztelnek az emberek, többnyire

tegezik is; talán megbocsátható ez a közvetlen hangnem. És talán megengedhető egy személyes élmény felidézése is, mert úgy érzem, ez is jellemző volt rád.

A délszláv háború idején, vagyis a kilencvenes évek elején a Pesti Hírlap főszerkesztőjeként kerestelek fel *Seszták Ágnes* főszerkesztő-helyettesével, hogy a fantasztikus teljesítményt nyújtó Kozma Imrével interjút készítsünk. A zugligeti plébánián fogadtál. Hosszan beszélgettünk, keresztbe vetett lábbal ültél előttünk, teáztunk is, úgy emlékszem, az interjú jól sikerült. Amikor eljöttünk tőled, *Seszták Ágnes* megjegyezte: Látta? Mit láttam, kérdeztem vissza. Lukas volt a cipője talpa, mondta kolléganóm. Ton-

naszámra viszi a rászorulóknak a segélyt, élelmiszert, ruhát, cipőt, de a saját cipője talpa lukas... Az az igazság, Imre atya, hogy addig is tiszteltünk, de akkor kezdtünk el nagyon szeretni téged.

Adjon a Mindenható neked még sok szép évet közöttünk! ■